

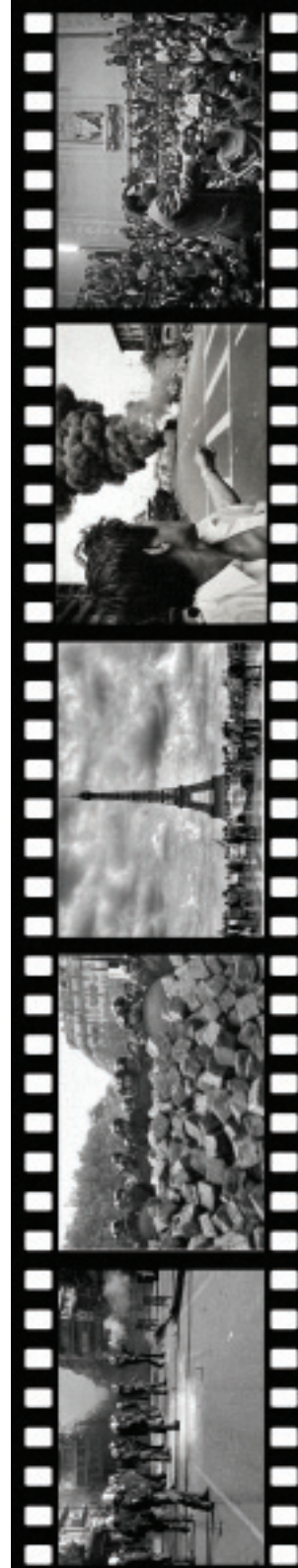
Και όλα αυτά διότι μας έχουν πείσει να μην εμπιστευόμαστε τους εαυτούς μας. Να αποδεικνύουμε πως “είμαστε κάποιοι” μέσα από τίτλους και αξιώματα, να επιδιώκουμε κάθε τι που επιθυμούμε μόνο μέσω της αντιπροσώπευσης, να εναποθέτουμε τη ζωή μας και όσα την αφορούν σε κάποιους άλλους, “ειδικούς”, που γνωρίζουν καλύτερα από εμάς το “καλό” μας. Να μας φέρονται λες και είμαστε κακομαθημένα, ανεύθυνα παιδάκια που έχουν ανάγκη από το στιβαρό χέρι του κηδεμόνα. Να αποδεχόμαστε τον εξευτελισμό του να είμαστε υποχρεωμένοι να ακολουθούμε κάθε στιγμή κανόνες, να είμαστε αναγκασμένοι να πουλάμε τη ζωή μας για να αγοράζουμε επιβίωση.

Η αντίδραση σε όλα αυτά είναι αναπόφευκτη και με τρόπους έκφρασης που φοβίζουν τους ίδιους τους κυρίαρχους, με χαρακτηριστικά βίαια και εξεγερτικά, από αυτοοργανωμένες συνελεύσεις ενάντια στις σχέσεις εκμετάλλευσης μέχρι μαζικές κοινωνικές συγκρούσεις. Ως αναρχικοί-αντιεξουσιαστές δεν επιθυμούμε να χρησιμοποιήσουμε κανέναν, ούτε προσπαθούμε να τον καθοδηγήσουμε. Εκείνο που επιδιώκουμε είναι η υποδαύλιση τέτοιων εξεγερτικών διαθέσεων, οι οποίες είναι ένα επικίνδυνο υλικό για οποιοδήποτε κράτος και κάθε μορφή εξουσίας, η αντίσταση στο θεσμό της εκπαίδευσης και οποιονδήποτε εξουσιαστικό θεσμό, μέσα από συλλογικά και αυτοοργανωμένα εγχειρήματα εντός και εκτός των πανεπιστημίων, μακριά από κάθε είδους διαμεσολάβηση, ρεφορμιστική λογική, κομματική πειθαρχία και χειραγώγηση.

...για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση

<http://stefikipantheios.espnv.net> mail:stefki_pan@yahoo.gr

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου
στο ισόγειο του γυμνασίου κτηρίου**

ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΑΣ η εξέγερση

«Ανάπτυξη», «εκσυγχρονισμός», «μεταρρύθμιση», «αναδιάρθρωση», είναι λέξεις που ακούγονται κατά κόρον σήμερα στο πολιτικό λεξιλόγιο. Λέξεις που έχουν μια πολύ σαφή σημασία για το κράτος και τα αφεντικά, την οποία μπορεί να αντιληφθεί κανείς άμεσα και απλά. Αστράφτει κάτω από το λούστρο που της βάζουν οι κυρίαρχοι και οι λακέδες τους σαν κάτι μαγικό, όπως εκείνα τα μπιχλιμπίδια και τα καθρεφτάκια με τα οποία σαγηνεύουν οι «πολιτισμένοι» τους «πρωτόγονους» ιθαγενείς προκειμένου να τους αποσπάσουν την προσοχή από πράγματα που έχουν τεράστια και μοναδική σημασία γι' αυτούς και για την ίδια τους την ύπαρξη.

Για τα όσα γίνονται στην πορεία πραγμάτωσης αυτού του σκοπού, δεν θα μπορούσαμε να μην αναφερθούμε στην εκπαίδευση – συγκεκριμένα στο πανεπιστήμιο – και την αναδιάρθρωσή της. Το πανεπιστήμιο, ως κομμάτι του εκπαιδευτικού συστήματος, αποτελούσε ανέκαθεν εργαλείο στα χέρια του κράτους και του κεφαλαίου, ένα ισχυρό μέσο προπαγάνδας, χειραγώγησης και πειθάρχησης της νεολαίας, αλλά και εξειδίκευσής της σύμφωνα με τις ανάγκες της διεθνοποιημένης πλέον αγοράς. Ένα μέσο που αναπαράγει τις ιεραρχικές δομές του συστήματος (φοιτητικές εκλογές, σχέσεις καθηγητή με φοιτητή

κτλ.), προωθεί την υποταγή υποταγή (αναγνώριση της «αυθεντίας» του καθηγητή, “γλείψιμο” κτλ.) και τον ανταγωνισμό (εξετάσεις, αξιολόγηση στα πανεπιστήμια κτλ.). Με την έννοια αυτή, η «αναδιάρθρωσή της ανώτατης εκπαίδευσης» είναι κάτι παραπάνω από σημαντική, τη στιγμή που βρισκόμαστε σε άμεση σχέση αλληλεπίδρασης και αλληλεξάρτησης με τους άλλους θεσμούς, προωθεί τον απώτερο σκοπό της κυριαρχίας: τη διατήρησή της – με κάθε μέσο. Απ’ την άλλη, η ανάγκη της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, δεν έγκειται πλέον σε απρόσωπες παραγωγικές μονάδες, αλλά σε εξειδικευμένους, στον τομέα εργασίας τους, εργαζόμενους, εργαζόμενους που θα την εξυπηρετούν κάθε στιγμή με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ακρίβεια και ευελιξία. Και αυτοί οι μελλοντικοί εργαζόμενοι πρέπει να ειδικευτούν καθ’ όλη τη διάρκεια της ζωής τους (δια βίου εκπαίδευση).

Οι μεταρρυθμίσεις που προωθούνται την εποχή του μνημονίου επιχειρείται να παρουσιαστούν από τους κυρίαρχους ως απαραίτητες, ως «μοναδική λύση», ως επιβεβλημένες από την τρόικα, πράγμα που αποκρύπτει σκόπιμα το σημαντικότατο ρόλο του ελληνικού κράτους στην επιλογή τους και κατασκευάζει ένα κλίμα εθνικής συσπείρωσης απέναντι στους ξένους τοποτηρητές, έτσι ώστε τα ελληνικά αφεντικά να απενοχοποιηθούν από τις ευθύνες τους και να συνεχίσουν απρόσκοπτα να εκμεταλλεύονται τους “από κάτω”. Επιπλέον, οι μεταρρυθμίσεις αυτές έχουν χαρακτήρα εξπρές – και σίγουρα ένα χαρακτήρα μονιμότητας. Αυτό θέτει αναμφίβολα και μια τροχοπέδη σε όσους ανθρώπους

θέλουν να αγωνιστούν – με την κυριολεκτική σημασία της λέξης, κι όχι με αυτή που της δίνουν οι υπηρέτες και προαγωγοί των κομμάτων και της εξουσίας γενικότερα – ενάντια στην εφαρμογή τους. Διότι όλοι οι υπηρέτες και προαγωγοί των κομμάτων επιδιώκουν να κρατήσουν τους αγώνες μακριά από τη δυνατότητα αυτοοργάνωσής τους και από την πιθανότητα να πάρουν συνολικά έναν αντιθεσμικό - αντικρατικό χαρακτήρα, γενικευόμενοι και συνδεδόμενοι παράλληλα με τους υπόλοιπους κοινωνικούς αγώνες. Διότι κάτι τέτοιο θα ήταν καταστροφικό για την ίδια τους την ύπαρξη. Και αυτό διαμορφώνεται ήδη από το πανεπιστήμιο, όπου κάθε παράταξη, είτε ως αναπόσπαστο τμήμα κάποιου κομματικού χώρου, είτε ως πολιτική προέκταση εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων, επιτελεί το ρόλο της προσέγγισης των φοιτητών προκειμένου να χειραγωγήσει και να εκμεταλλευτεί τις επιθυμίες, τις διαθέσεις και τους αγώνες τους με απώτερο σκοπό να αυξήσει την εκλογική της βάση – και ει δυνατόν να τη διατηρήσει στο μέλλον για το αντίστοιχο «μητρικό» της κόμμα. Γι’ αυτό και το σκηνικό στήνεται περίτεχνα, με αρκετή μουσική, πάρτυ και αοριστολογίες περί «διεκδίκησης των δικαιωμάτων μας». Κομματικές οδηγίες, επιστράτευση κομματικών υποστηρικτών, δήθεν καλοπροαίρετες πληροφορίες για πρωτοετείς και πολλά έξοδα για την υποστήριξη της «κομματικής ιδεολογίας». Για κάποιους είναι η είσοδος στην ιεραρχική δομή του (αρχικά φοιτητικού) συστήματος, για άλλους οι αυξημένες εισφορές από το κόμμα και για κάποιους τρίτους η εξασφάλιση της εύνοιας των «μεγαλοκαθηγητών».